

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lipca 2013 r.,
sprawy T. T., R.J. i K. A. skazanych z art. 291 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 grudnia 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 2 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- I. oddala kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- II. obciąża skazanych T. T., R. J. i K. A. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających;**
- III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. R. - Kancelaria Adwokacka kwotę 738,00 zł (słownie: siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego R. J.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 2 lipca 2012 r., oskarżeni T. T. oraz R.J. zostali skazani za popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym R. J. działał w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku apelacje wywiedli między innymi obrońcy wyżej wymienionych oskarżonych.

Obrońca T. T. w apelacji zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7 i 424 § 1 k.p.k.;
- błąd w ustaleniach faktycznych;
- rażącą surowość kary.

Obrońca R. J. orzeczeniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu mimo zasadniczych wątpliwości w tym zakresie.

Na skutek rozpoznania apelacji, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok poprzez modyfikację opisu przypisanego skazanym przestępstwa oraz złagodzenie kar pozbawienia wolności i grzywny.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasacje wywiedli obrońcy T. T. i R. J. Obrońca T. T. wyrokowi Sądu odwoławczego zarzucił:

1. naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez przyjęcie oraz podzielenie w tym zakresie błędnego rozstrzygnięcia Sądu I instancji, iż skazany T. T. wypełnił dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w ten sposób, że uczestniczył w przekazywaniu skradzionych samochodów;
2. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej, dokonanego przez Sąd I instancji naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że świadek I. S. wskazała skazanego jako mężczyznę towarzyszącego M. G. w dostawie skradzionych samochodów;
3. naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nie wskazanie w sposób poddający się weryfikacji z punktu widzenia wymogów uzasadnienia sądu odwoławczego określonych w tym przepisie, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji wniesionej na korzyść skazanego uznano za niezasadne, a w szczególności nieustosunkowanie się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacji.

Natomiast obrońca R. J. zarzuciła:

1. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. polegające na zaakceptowaniu dowolnej i sprzecznej ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego

oceny materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że zgromadzony materiał pozwala na uznanie winy i sprawstwa skazanego,

2. naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. przejawiające się tym, że sąd przeprowadzając postępowanie dowodowe nie wyjaśnił wszystkich okoliczności, które sprzyjały popełnieniu przestępstwa, przyznając walor wiarygodności zeznaniom K. S., pomimo, że świadek zmieniał zeznania i konfabulował.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje są oczywiście bezzasadne.

Zarzuty zaprezentowane w kasacjach stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i w znacznej mierze są powtórzeniem zarzutów apelacyjnych, do których wyczerpująco odniósł się Sąd odwoławczy.

Kasacja obrońcy skazanego T. T. powiela zarzuty apelacyjne, a skarżący dokonuje jedynie drobnych zmian redakcyjnych i zamiast niedopuszczalnych w postępowaniu kasacyjnym zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, formułuje zarzuty naruszenia prawa procesowego. Skarżący po raz kolejny powołuje się na kwestie błędnego ustalenia, że oskarżony działał w ramach konstrukcji czynu z art. 12 k.k., jak również podważa wiarygodność zeznań świadka I. S. Nie wykazuje przy tym w uzasadnieniu jakiego rodzaju uchybień miał dopuścić się Sąd Apelacyjny, ani też nie wskazuje, aby uchybienia te miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem, z treści uzasadnienia Sądu odwoławczego wprost wynika, że Sąd ten szczegółowo odnosił się do poszczególnych apelacji, w tym także do zarzutów apelacyjnych obrońcy oskarżonego T. T. Na stronie 21-23 uzasadnienia wyroku Sąd odwoławczy rozważał kwestie dotyczące zarówno działania w ramach art. 12 k.k., jak i związane z oceną zeznań świadka I. S. Sąd odwołał się także do innych dowodów potwierdzających wyjaśnienia współoskarżonych oraz zeznania świadków. Analiza ta jest rzetelna, pełna i nie budzi wątpliwości.

Na uwzględnienie nie zasługuje także kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego R. J. Skarżąca formułuje wprost zarzuty pod adresem wyroku Sadu I instancji, przesądza to o oczywistej bezzasadności kasacji. Ponadto podważa wiarygodność wyjaśnień K. S. i zeznań świadków, ignorując fakt, że Sąd odwoławczy odniósł się do tej kwestii, albowiem tożsame zarzuty były już przedmiotem skargi apelacyjnej (strona 19 – 21 uzasadnienia wyroku SA). Sąd

odwoławczy podkreślił, że wyjaśnienia K. S. zostały poddane weryfikacji przez pryzmat innych dowodów, w tym zeznań świadków I. S., T. O. i D. R. Procedujące sądy trafnie odniosły się także do zmiany zeznań w toku postępowania sądowego, w tym także do kwestii osobistego zainteresowania K. S. wynikiem postępowania, co jak wskazano nie deprecjonuje takich relacji.

Podsumowując, Sąd Najwyższy oddalił kasacje jako oczywiście bezzasadne, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanych w częściach na nich przypadających.